

N:o 15.

Ank. till Riksd. kansli den 8 mars 1904, kl. 3 e. m.

Memorial, i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut rörande bevillningsutskottets betänkande, n:o 8, i anledning af väckt motion om ändring af 17 § bevillningsförfordningen m. m.

17 § i förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897 är af följande lydelse:

»Uppgifter beträffande inkomst af rörelse eller yrke, som drifves på två eller flere orter, skola särskildt angifva, huru, enligt den skattskyldiges åsikt, det beskattningsbara inkomstbeloppet bör fördelas på en hvar af de orter, där enligt 12 § inkomsten bör beskattas, och skall i fråga om inkomst af bankrörelse skattskyldig, som drifver sådan rörelse, vid uppgifterna föga utdrag af de särskilda kontorens månadsrapporter, upptagande balansen å in- och utlåningsräkningarna vid hvarje månads slut.»

8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna den 3 december 1897 lyder sålunda:

»Med afseende å hvad i 12 § b) af förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst stadgas angående ort, där inkomst af bankrörelse skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drifves vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret af sådan beskaffenhet, att vid beskattning afdrag därför äger rum, påföras rörelsen i dess helhet, hvarefter beräkningen af den del af beskattningsbara inkomsten, som belöper å hvarje särskildt kontor, sker på följande sätt. De belopp, som enligt kontorets månadsrapporter vid hvarje månads slut balanserats å kontorets in- och utlåningsräkningar, sammanläggas, och summan delas med månadernas antal, hvarefter den

sålunda erhållna kvoten anses utvisa medelbeloppet af kontorets in- och utlåning för året. Efter det förhållande, hvari denna in- och utlåning står till den på enahanda sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del af beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, där kontoret är beläget. Utlöpande postremissväxlar och egna banksedlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.»

I anledning af en af herr *J. Ericsson* i Vallsta inom Andra Kam-maren väckt motion, n:o 142, hade bevillningsutskottet i sitt betänkande n:o 8 hemställt,

dels i punkten 1:o) att Riksdagen i anledning af förevarande motion måtte besluta, att 17 § i bevillningsförordningen skulle erhålla följande ändrade lydelse:

»Uppgifter beträffande inkomst af rörelse eller yrke, som drifves på två eller flere orter, skola särskildt angifva, huru, enligt den skattskyldiges åsikt, det beskattningsbara inkomstbeloppet bör fördelas på en hvar af de orter, där enligt 12 § inkomsten bör beskattas; och skall, i fråga om inkomst af bankrörelse, skattskyldig, som drifver sådan rörelse, vid uppgifterna foga utdrag af de särskilda kontorens månadsrapporter, upptagande balansen å in- och utlåningsräkningarna vid hvarje månads slut, *hvarjämte, därest dessa rapporter icke utvisa storleken af hela den in- och utlåning, som af de särskilda afdelnings- och kommissionskontoren under månaden förmedlats, fullständig upplysning skall meddelas angående sagda lånerörelses omfång vid hvarje särskildt kontor;*»

dels ock i punkten 2:o) att, för den händelse utskottets i punkten 1:o) gjorda hemställan blefve af Riksdagen bifallen, Riksdagen jämväl måtte besluta, att 8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna skulle erhålla följande ändrade lydelse:

»Med afseende å hvad i 12 § *b)* af förordningen angående bevilling af fast egendom samt af inkomst stadgas angående ort, där inkomst af bankrörelse skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drifves vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret af sådan beskaffenhet, att vid beskattning afdrag därför äger rum, påföras rörelsen i dess helhet, hvarefter beräkningen af den del af beskattningsbara inkomsten, som belöper å hvarje särskildt kontor, sker på följande sätt. *Summorna af kontorets in- och utlåningar vid hvarje månads slut enligt månadsrapporterna och på grund af stadgandet i 17 § af ofvannämnda förordning lämnade särskilda uppgifter sammanläggas, och slutsumman delas med månadernas antal, hvarefter den sålunda erhållna kvoten anses utvisa medelbeloppet af kontorets in- och utlåning för*

året. Efter det förhållande, hvari denna in- och utlåning står till den på enahanda sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del af beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, där kontoret är beläget. Utelöpande postremissväxlar och egna banksedlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.»

Vid behandlingen af detta ärende hafva Riksdagens kamrar, enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag, stannat i olika beslut, i det att Första Kammaren afslagit utskottets hemställan, men Andra Kam-maren godkänt betänkandet.

För belysning af frågan, huruvida de sålunda af kamrarna fattade olika besluten rörande utskottets i punkten 1:o) gjorda hemställan om ändring af 17 § i bevillningsförordningen må kunna blifva föremål för gemensam omröstning, får utskottet erinra, att vid 1901 års riksdag — då utskottet i anledning af väckt motion gjort enahanda framställning om ändring af 17 § bevillningsförordningen som den nu föreliggande, hvilken hemställan, i likhet med hvad nu är förhållandet, afslagits af Första Kammaren, men bifallits af Andra Kammaren — utskottet i afgifvet memorial, n:o 31, anmält, att frågan enligt utskottets åsikt icke kunde genom gemensam votering afgöras samt att, då någon samman-jämkning af kamrarnas skiljaktiga beslut syntes utskottet icke heller kunna äga rum, utskottet funne frågan hafva för dåvarande riksdag förfallit. Riksdagens beslut utföll ock i enlighet med hvad utskottet sålunda anmält.

Till stöd för den uppfattning, 1901 års bevillningsutskott i frågan uttalat, anförde utskottet, att vid 1897 års riksdag dåvarande bevillnings-utskott — efter det kamrarna stannat i olika beslut rörande 14 § i utskottets förslag till ny bevillningsförordning, hvilken paragraf innehöll bestämmelser om införande af s. k. obligatorisk själfdeklaration för vissa skattskyldige — i sitt memorial n:o 21 för Riksdagen anmält, att utskottet funnit frågan hafva förfallit, hvarvid utskottet till stöd härför åberopade särskildt ett år 1883 fattadt beslut att icke genom gemensam votering afgöra en fråga om behandlingen af skattskyldigs uppgift till bevillningsberedningen samt hänvisade till ett prejudikat vid 1865—1866 års riksdag, då en utskottshemställan om föreskrift att ordförande i bevillningsberedning på landet skulle vara »hålst inom distriktet boende» ansetts afgjord genom tre stånds sammanstående beslut, såsom varande af reglementarisk natur.

Vidare anförde 1901 års bevillningsutskott, att utskottet, som funne nu förevarande fråga vara af likartad beskaffenhet med den, som

förelåg vid 1897 års riksdag, delade dåvarande bevillningsutskotts uppfattning, att dylika frågor icke kunde genom gemensam votering afgöras; hvarjämte utskottet till stöd för denna uppfattning ytterligare erinrade, att det stadgande, hvars förändring vore ifrågasatt, i bevillningsförordningen hänfördes, icke under någon af de tre första rubrikerna »Bevillning af fast egendom», »Bevillning för inkomst af kapital och arbete» och »Grunder för inkomsternas beräkning», utan under rubriken »Om taxeringsmyndigheter och om uppgifter till ledning vid taxering», hvilken sistnämnda rubrik omfattade stadganden af reglementarisk natur.

Enahanda fråga förelåg äfven till behandling vid 1902 års riksdag. Nämnda års bevillningsutskott fann på grund af de utaf 1901 års Riksdags bevillningsutskott angifna skäl frågan om ändring af 17 § i bevillningsförordningen icke kunna blifva föremål för gemensam omröstning och anmälde i punkten 1:o) af sitt memorial n:o 17, att frågan enligt utskottets åsikt för 1902 års riksdag förfallit.

Utskottets nämnda memorial blef af Första Kammaren lagdt till handlingarna, hvaremot Andra Kammaren återremitterade detsamma, hvad beträffade punkten 1:o), »på det att utskottet måtte till Riksdagen inkomma med förslag till ärendets afgörande genom gemensam omröstning.»

I anledning häraf hemställde utskottet i punkten 1:o) af sitt memorial n:o 22, att, då Första Kammaren redan fattat beslut rörande utskottets i punkten 1:o) af memorialet n:o 17 gjorda anmälan i anledning af kamrarnas skiljaktiga beslut i fråga om ändring af 17 § i bevillningsförordningen, Andra Kammaren behagade i ämnet fatta beslut.

Utskottets sistberörda memorial, n:o 22, blef af Första Kammaren lagdt till handlingarna, hvarjämte Andra Kammaren vid behandlingen däraf beslöt lägga till handlingarna, bland annat, den af utskottet i punkten 1:o) af dess memorial n:o 17 gjorda anmälan.

Utskottet, som på de af 1901 och 1902 årens bevillningsutskott angifna skäl ansluter sig till åsikten att frågan om ändring af 17 § i bevillningsförordningen icke kan blifva föremål för gemensam omröstning, får, då sammanjämkning af kamrarnas skiljaktiga beslut härutinnan synes utskottet icke heller kunna äga rum, såsom sin åsikt uttala, att frågan för innevarande riksdag förfallit; hvilket utskott härmed får för Riksdagen

1:o) anmäla.

Beträffande kamrarnas skiljaktiga beslut rörande utskottets i punkten 2:o) af ifrågavarande betänkande gjorda hemställan, att, för den

händelse utskottets hemställan i punkten 1:o) af betänkandet blefve af Riksdagen bifallen, Riksdagen tillika måtte besluta en däraf betingad ändring af 8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna, vill utskottet, sedan Riksdagen fattat beslut i anledning af utskottets här ofvan under 1:o) gjorda anmälan, meddela yttrande; hvilket utskottet härmed får för Riksdagen

2:o) anmäla.

Stockholm den 8 mars 1904.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation

vid punkten 1:o):

af herrar *J. Bromée, G. Jansson, O. A. Ericsson, Almqvist, K. G. Karlsson, Beckman*, friherre *Bonde, Höjer* och *Lindblad*, hvilka inom utskottet yrkat, att utskottet skulle för frågans afgörande medelst gemensam omröstning uppsätta och för Riksdagen framlägga förslag till voteringsproposition.